

Ironia życia

GUSTAW EHRENBERG

DŹWIĘKI MINIONYCH LAT

Ironia życia

Pośród odgłosów muzyki cudnej,
W masce traicznej, wesołej, nudnej,
Świat cały tańczy dokoła.
Wściekle zapusty! — bo ni sumienie,
Ni tęskność serca, raju wspomnienie,
Tańcu już przerwać nie zdoła.

Kto w ciemnym kącie skryty za ludzi
Drzemiące serce w sobie obudzi,
I maskę nieco odsłoni;
Kto jeszcze w rajskie wierzy nadzieje,
Ten niechaj z płaczu gorzko się śmieje,
Nad śmiechem leżkę uroni!

Smutno, gdy serce szlachetne, wzniosłe,
Ku chlubię świata i kraju wzrosłe,
Błazeńską szatę przywdzięwa;
Śmiesznie, gdy dusza brudna i podła
W świętego smutku stroi się godła,
I lży kłamane wylęwa!

Smutno, gdy w karczmie hucznie i głośnie
Lud zabrzmi śpięwką żwawo, radośnie,
Pamięć nieszczęścia przepije;
Śmiesznie, gdy imię umarłe, dumne,
Nawet w cmentarzu obciąża trumnę,
I złoty napis wryje.

Smutno, gdy dusze młodzieńcze, czyste,
Puszczą w niepamięć dnie rzeczywiste,
I żywot przemarzą we śnie;
Śmiesznie, gdy przeszłość zbutwiała, stara,
Błaskiem pokrywa wychudłość ciała,
I wstaje z grobu niewczesnie.

Tu pełne życia olbrzymy młode
Na staroświecką stroją się modę,
Włos czarny siwo malują;
A wygrzebując mogiły z pleśni,
Zwołują duchy z grobowej cieśni,
I z światem zmarłych obcują.

Owdzie schylone ku ziemi czoła,
Chcą się przymilić wdziękiem anioła,

Odmłodzić blaskiem jutrzeńki;
Chcieliby zmienić rysy ohydne,
Ale na próżno, bo zewsząd widne
Zmarszczki z pod świeższej sukienki.

W płasach wesołych strojone pary,
Niewiara w sercach, — złudne maskary,
Oto jest tańca harmonia!
Nie w takt muzyce światowej skakać,
Wyśmiewać żale, wesele spłakać,
Oto jest życia ironia!

O! jakże miło w ten śpiew niebiański
Wmieszać głos ostry, ciérpki, szatański,
I przerwać tańce szalone,
I wrzucić wyraz zapału, męstwa,
Pełen pogardy, pełen przekleństwa,
Pomiędzy tłumy zdziwione.

Tak, ironicznie życie przesydzić,
Wszystko obnażyć, wszystko zawstydzić,
Być zemstą Boga na niebie;
A gdy w podróży pełnej lez, błota,
Zajrzy nam w oczy koniec żywota,
Wyszydzić wreszcie i siebie!

Wszystkie zasoby Wolnych Lektur możesz swobodnie wykorzystywać, publikować i rozpowszechniać pod warunkiem zachowania warunków licencji i zgodnie z [Zasadami wykorzystania Wolnych Lektur](#).

Ten utwór jest w domenie publicznej.

Wszystkie materiały dodatkowe (przypisy, motywy literackie) są udostępnione na [Licencji Wolnej Sztuki 1.3](#). Fundacja Wolne Lektury zastrzega sobie prawa do wydania krytycznego zgodnie z art. Art.99(2) Ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych. Wykorzystując zasoby z Wolnych Lektur, należy pamiętać o zapisach licencji oraz zasadach, które spisaliśmy w [Zasadach wykorzystania Wolnych Lektur](#). Zapoznaj się z nimi, zanim udostępnisz dalej nasze książki.

E-book można pobrać ze strony: <http://wolnelektury.pl/katalog/lektura/ehrenberg-dzwieki-minionych-lat-ironia-zycia/>

Tekst opracowany na podstawie: Gustaw Ehrenberg, *Dźwięki minionych lat*, Paryż 1848.

Wydawca: Fundacja Nowoczesna Polska

Publikacja zrealizowana w ramach projektu Wolne Lektury (<http://wolnelektury.pl>) na podstawie tekstu dostępnego w serwisie Wikiźródła (<http://pl.wikisource.org>). Redakcję techniczną wykonali Marta Niedzialkowska i Wojciech Kotwica, natomiast korektę utworu ze źródłem wikiskrybówie w ramach projektu Wikiźródła. Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Wesprzyj Wolne Lektury!

Wolne Lektury to projekt fundacji Wolne Lektury – organizacji pożytku publicznego działającej na rzecz wolności korzystania z dóbr kultury.

Co roku do domeny publicznej przechodzi twórczość kolejnych autorów. Dzięki Twojemu wsparciu będziemy je mogli udostępnić wszystkim bezpłatnie.

Jak możesz pomóc?

Przekaż 1,5% podatku na rozwój Wolnych Lektur: Fundacja Wolne Lektury, KRS 0000070056.

Wspieraj Wolne Lektury i pomóż nam rozwijać bibliotekę.

Przekaż darowiznę na konto: [szczegóły na stronie Fundacji](#).